

ANTONIO HILL
Libris.RO
VARA JUCĂRIILOR MOARTE

Respect pentru oameni și cărți

ANTONIO HILL

VARA JUCĂRIILOR
MOARTE

1

Opri ceasul deșteptător chiar după primul apel. Opt dimineața. Deși era treaz de câteva ore, o povară puse deodată stăpânire pe membrele sale și trebui să facă un efort ca să se ridice din pat și să se ducă la duș. Șuvoiul de apă proaspătă îi risipi moleșeala și luă cu sine o parte din efectele decalajului orar. Sosise cu o seară în urmă, după un zbor interminabil Buenos Aires – Barcelona, care se prelungise și mai mult la biroul de ridicare a bagajelor din aeroport. Funcționara, care, într-o altă viață, fusese, cu siguranță, una dintre acele sadice guvernante britanice, își consumase ultimele doze de răbdare privindu-l de parcă valiza ar fi fost o entitate capabilă să ia decizii și ar fi ales să-și schimbe stăpânul cu altul, mai puțin prost dispus.

Se șterse energic și observă cu dezgust că transpirația îi apăruse deja pe frunte: așa pățea vara, în Barcelona. Era umed și lipicios ca o înghețată topită. Cu prosopul înfășurat în jurul taliei, se privi în oglindă. Trebuia să se bărbierească. La naiba! Se întoarse în cameră și căută în dulapul aproape gol niște chiloți pe care să și-i pună. Din fericire, în valiza rătăcită erau hainele de iarnă, așa

că găsi, fără probleme, o cămașă cu mânecă scurtă și o pereche de pantaloni. Desculț, se așează pe pat. Respiră adânc. Era obosit după călătoria lungă pe care o făcuse, așa că fu tentat să se întindă din nou, să închidă ochii și să uite de întâlnirea pe care o avea la ora zece fix, chiar dacă în sinea sa știa că nu era în stare de așa ceva.

Héctor Salgado nu lipsea niciodată de la o întâlnire. „Nici măcar dacă ar fi una cu propriul meu călău“, își zise și schiță un zâmbet ironic. Mâna lui dreaptă căută mobilul pe noptieră. Bateria era pe sfârșite și își aminti că încărcătorul se afla în valiza cu pricina. Cu o zi în urmă se simțise prea epuizat ca să ia legătura cu cineva, deși, în fond, poate că aștepta să-și aducă ceilalți aminte de el. Căută în agendă numărul lui Ruth și rămase câteva secunde privind ecranul înainte de a apăsa pe tasta verde. Întotdeauna o suna pe mobil, făcând efortul de a ignora că acum ea avea alt număr fix. Altă casă. Alt partener. Vocea ei, cam răgușită, dovedea că de-abia se trezise din somn, îi șopti la ureche:

– Héctor...

– Te-am trezit?

– Nu... Mă rog, oarecum.

El auzi în fundal un râs stins.

– Dar oricum trebuia să mă trezesc. Când ai sosit?

– Scuză-mă. Am sosit ieri după-amiază, dar nătlării ai mi-au pierdut valiza și m-au ținut jumătate de zi în aeroport. Telefonul mai are puțin și se descarcă. Voiam doar să știi că am ajuns cu bine.

Brusc, se simți stupid. Ca un copil care vorbește prea mult.

– Cum a fost călătoria?

– Liniștită, minți el. Auzi, Guillermo doarme?

Ruth râse.

– De fiecare dată când te întorci de la Buenos Aires și se schimbă accentul. Guillermo nu este acasă, nu ți-am spus? S-a dus să petreacă vreo câteva zile la plajă, în casa unui prieten, răspunse ea. Dar cu siguranță că la ora asta doarme, adăugă imediat.

– Aha!

O pauză; în ultima vreme, conversațiile lor se blocau în mod frecvent.

– Și ce mai face?

– El, bine, dar eu îți jur că, dacă preadolescența mai durează mult, ți-l trimit din nou, cu taxele de transport plătite.

Simți că Ruth zâmbea. Își aminti forma zâmbetului ei și acea strălucire fulgerătoare din ochi. Tonul ei se schimbă:

– Héctor? Auzi, știi ceva de problema ta?

– Trebuie să mă văd cu Savall la zece.

– Bine, să mă anunți după aia.

Altă pauză.

– Luăm prânzul împreună?

Héctor coborâse tonul vocii. Ea întârzie un pic până când răspunse.

– Am stabilit deja o întâlnire cu altcineva, îmi pare rău.

Pentru o clipă, el crezu că bateria se descărcase de tot, însă, în cele din urmă, vocea continuă:

– Dar vorbim mai târziu. Am putea să bem o cafea...

Atunci, da. Înainte să poată răspunde, telefonul deveni o bucată de metal mort. Se uită la el cu ură. Apoi ochii i se îndreptară spre picioarele goale. Și, dintr-o săritură, de parcă scurta convorbire i-ar fi oferit impulsul necesar, se ridică și se duse din nou spre acel dulap acuzator, plin de umerașe goale.

Héctor locuia într-un bloc cu trei etaje, la ultimul nivel. Nimic deosebit, una dintre acele clădiri tipice din cartierul Poblenou, situată în apropiere de stația de metrou și la vreo două blocuri de alt bulevard, care nu apărea în ghidurile turistice. Singurul lucru care merita remarcat în ceea ce privește apartamentul lui era chiria, care nu crescuse când zona începuse să aibă ifose de cartier privilegiat, situat aproape de plajă. Avea și o terasă pe acoperiș care, în scopuri practice, devenise terasa lui personală, pentru că etajul doi era nelocuit, iar la primul locuia proprietara, o femeie de aproape șaptezeci de ani, care nu avea nici cel mai mic interes să urce trei etaje pe scări. El și Ruth aranjaseră terasa acoperind-o parțial și punând mai multe plante, aflate acum în agonie, precum și o masă cu scaune, ca să ia cina în nopțile de vară. De când plecase Ruth, el aproape că nu mai urcase acolo.

Ușa de la primul etaj se deschise chiar când trecea prin fața ei și Carmen, proprietara clădirii, ieși să-l întâmpine.

– Héctor!

Femeia zâmbea. Ca de obicei, el se gândi că la bătrânețe ar fi vrut să semene cu acea doamnă blândă. Sau și mai bine: să aibă alături pe una ca ea. Se opri și îi dădu un sărut pe obraz, cu oarecare stângăcie. Gesturile de afecțiune nu fuseseră niciodată punctul lui forte.

– Ieri am auzit zgomot sus. Mi-am dat seama că ai venit, dar m-am gândit că oi fi obosit. Vrei o cafea? Tocmai am făcut-o.

– Ați și început să mă răsfățați?

– Prostii, replică ea cu hotărâre. Bărbații trebuie să plece de acasă cu stomacul plin. Vino în bucătărie!

Héctor o urmă, ascultător. Casa mirosea a cafea proaspăt făcută.

– Îmi era dor de cafeaua dumneavoastră, Carmen.

Ea îl privi încruntată în timp ce îi servea o ceașcă mare, în care adăugă apoi câteva picături de lapte și o linguriță de zahăr.

– Cu stomacul plin... și bărbieriți bine, completă femeia subliniindu-și cuvintele.

– Nu fiți dură cu mine, Carmen, că de-abia am sosit, imploră el.

– Hai, nu face pe victima! Cum îți merge? Îl privi cu afecțiune. Cum ți-a mers pe meleagurile tale? Ah, și fumează o țigară, că știi că-ți dorești.

– Sunteți cea mai tare, Carmen. Scoase pachetul de tutun și își aprinse o țigară. Nu înțeleg cum de nu v-a vânat vreun bunicuț cu punga plină.

– Poate pentru că nu-mi plac bunicuții! Când am împlinit șaiszeci și cinci de ani, m-am uitat în jurul meu și mi-am zis: Carmen, *ja n' hi ha prou*¹, închide taraba! Mai bine stai acasă și te uiți la filme... Apropo, uite-le pe cele pe care mi le-ai împrumutat. Le-am văzut pe toate, afirmă ea cu mândrie.

Colecția de filme a lui Héctor l-ar fi făcut să moară de invidie pe orice împătimit al cinematografiei: de la filmele clasice ale Hollywoodului, preferatele lui Carmen, până la ultimele noutăți. Toate așezate pe un raft, dintr-un perete în altul, fără o ordine aparentă; una dintre cele mai mari plăceri ale sale în nopțile de insomnie era să scoată vreo două la întâmplare și să se lungească pe canapea să le vadă.

– Minunate! continuă Carmen.

¹ Este suficient, ajunge (în lb. catalană în original) (n.red.)

Era o admiratoare declarată a lui Grace Kelly, cu care, după cum i se spunea, semăna când era tânără.

– Dar nu încerca să mă derutezi. Cum îți merge?

Rele suflă fumul încetișor și dădu pe gât cafeaua. Privirea femeii nu-i dădea răgaz; ochii aceia albaștri trebuie să fi răpus mulți bărbați. Carmen nu era dintre acele bătrâne cărora le place să evoce trecutul, dar, datorită lui Ruth, Héctor știa că existaseră cel puțin doi soți, „dați uitării, sărăcuții“, conform cuvintelor lui Carmen înseși, și un amant, „un nerușinat din aceia care nu pot fi uitați“. Dar, în definitiv, acesta din urmă fusese cel care îi asigurasă bătrânețea, lăsându-i moștenire acea clădire cu trei etaje, în care ar fi trăit și mai bine dacă n-ar fi rezervat unul dintre apartamente pentru fiul care plecase cu ani în urmă și nu avea să se mai întoarcă.

Héctor își mai turnă puțină cafea înainte de a răspunde:

– Pe dumneavoastră nu vă pot păcăli, Carmen. Încercă să zâmbească, dar chipul obosit și ochii triști îi zădărniceau efortul. Totul e un rahat, fie-mi cu iertare. De-o vreme încoace totul seamănă deja destul de mult cu un rahat.

Dosar 1231-R

H. Salgado.

În curs de soluționare.

Trei rânduri scurte, notate cu o cariocă neagră pe o fâșie de hârtie galbenă lipită de un dosar de aceeași culoare. Ca să nu le mai vadă, comisarul-șef Savall deschise dosarul și trecu în revistă conținutul acestuia. De parcă nu l-ar fi știut deja pe de rost! Declarații. Certificat. Rapoarte medicale. Brutalități din partea

poliției. Fotografii ale rănilor aceluia ticălos. Fotografii ale acelei amărâte fete nigeriene. Fotografii din apartamentul din cartierul Raval, unde le țineau îngrămădite pe fete. Inclusiv mai multe tăieturi din ziare, dintre care câteva – puține, slavă Domnului –, cu destul de multă rea-voință, narau propria versiune a faptelor, insistând asupra unor concepte precum: nedreptate, rasism și abuz de putere. Închise dosarul cu o lovitură a mâinii și se uită la ceasul de pe masa din birou. 9.10. Cincizeci de minute. Tocmai dădea scaunul în spate pentru a-și întinde picioarele când cineva sună la ușă și o deschise aproape în același timp.

– A sosit? vru să știe.

Femeia care intrase în birou negă dând din cap, fără să-l întrebe la cine se referea și, foarte încet, își sprijini ambele mâini de spătarul scaunului din fața mesei. Îl privi în ochi și-i trânti:

– Ce ai de gând să-i spui?

Întrebarea răsună ca o acuzație, câteva cuvinte ca o rafală de împușcături.

Savall ridică din umeri aproape imperceptibil.

– Ce am aici. Ce vrei să-i spun?

– Aha! Minunat!

– Martina... Încercă să fie aspru, dar o aprecia prea mult pentru a se supăra pe ea cu adevărat. Coborî tonul vocii: Am mâinile legate, fir-ar să fie!

Ea nu cedă. Dădu puțin într-o parte scaunul, se așeză și îl apropie din nou de masă.

– Ce-ți mai trebuie? Tipul ăla a ieșit deja din spital. Este la el acasă, bine mersi, reorganizându-și afacerea...

– Nu mă bate la cap, Martina!

Transpirația îi inundă fruntea și, pentru prima dată, își pierde cumpătul. Când se trezise în acea dimineață își propusese să se stăpânească. Dar om era și el! Deschise dosarul galben și scoase fotografiile; le puse pe masă ca pe niște cărți de joc date la iveală, care anunțau un careu de ași.

– Mandibulă ruptă. Două coaste fracturate. Contuzii la craniu și la abdomen. O față ca un timbru boțit. Totul pentru că Héctor și-a pierdut capul și s-a dus acasă la nenorocitul ăla. Și încă a avut noroc, pentru că n-au existat leziuni interne. I-a tras o bătaie soră cu moartea.

Ea știa toate astea. Știa și că, dacă s-ar fi aflat în locul lui, ar fi spus exact același lucru. Dar dacă era ceva ce o definea pe subinspectoarea Marina Andreu, aceea era loialitatea de nezdruccinat față de ai săi: familia, colegii de serviciu, prietenii. Pentru ea, lumea se împărțea în două grupuri bine definite, ai săi și ceilalți, iar Héctor Salgado făcea parte, fără nicio îndoială, din primul grup. Prin urmare, cu voce tare și deliberat disprețuitoare, o voce care îl irita pe șeful ei mai mult decât vederea acelor fotografii, contraatacă:

– De ce nu le scoți pe celelalte? Pe cele ale fetei. De ce nu ne uităm și la ce i-a făcut nenorocitul ăla de vrăjitor negru acelei sărmane creaturi?

Savall oftă.

– Ai grijă când spui negru!

Martina făcu un gest de nerăbdare.

– Asta ne mai lipsește. Iar ce i-a făcut ăla fetei nu justifică agresiunea. O știi și tu, o știi și eu, o știe și Héctor. Și mai rău e că și avocatul celui nemernic o știe. Coborî tonul vocii; lucra de mulți ani cu Andreu și avea

încredere în ea mai mult decât în oricare altul dintre subordonații lui. Alaltăieri a fost aici.

Martina ridică o sprânceană.

– Da, avocatul lui... cum l-o fi chemând. I-am explicat foarte clar: fie retrage denunțul împotriva lui Salgado, fie clientul lui va avea un ofițer pe urmele sale chiar și când va merge la WC-ul ăla nenorocit.

– Și? întrebă ea privind-și șeful cu respect.

– A zis că trebuie să se consulte cu el. I-am forțat mâna cât am putut. *Off the record*. A rămas că mă va suna în dimineața asta, înainte de ora zece.

– Și dacă este de acord? Ce i-ai promis în schimb?

Savall nu avu timp să răspundă. Telefonul de pe masa lui sună ca o alarmă. Cu un gest îi ceru inspecitoare să facă liniște și ridică receptorul.

– Da? Pentru o clipă, chipul lui rămase nemișcat, parcă în așteptare, dar imediat expresia i se transformă într-una de plictiseală. Nu. Nu! Acum sunt ocupat. O să vă sun eu mai târziu. În loc să închidă, trânti receptorul și adăugă, adresându-i-se subinspecitoare: Joana Vidal.

Ea lăsă să-i scape un pufnet.

– Iar?

Comisarul dădu din umeri.

– Nu e nimic nou în cazul ei, nu?

– Nimic. Ai văzut raportul? E limpede ca lumina zilei. Băiatul nu a fost atent și a căzut pe fereastră. Ghinion curat!

Savall încuviință dând din cap.

– Bun raport, apropo. Foarte complet. Este făcut de tipa cea nouă, așa-i?

– Da. Am pus-o să-l refacă, dar în cele din urmă a ieșit bine. Martina zâmbi. Fata pare isteță.

Venind din partea lui Andreu, orice laudă trebuia să fie luată în serios.

– CV-ul ei este impecabil, zise comisarul. Șefă de promoție, referințe excelente de la superiori, cursuri în străinătate... Chiar și Roca, de obicei nemilos cu cei nou-veniți, a redactat un raport elogios. Dacă-mi aduc bine aminte, menționează un talent înăscut pentru investigație.

Când Martina se pregătea să adauge unul dintre comentariile ei sarcastice, tipic feministe, despre talentul și coeficientul intelectual ale bărbaților din corpul de jandarmi, în comparație cu acelea ale colegelor lor, telefonul sună din nou.

În acel moment, în bufetul comisariatului, tânăra anchetatoare Leire Castro își folosea talentul înăscut pentru a-și satisface una dintre cele mai criticate trăsături ale caracterului său: curiozitatea. Îi propusese unui agent, care de săptămâni întregi îi zâmbea discret, dar amabil, să iasă împreună la o cafea. Tipul părea de treabă, își zisese ea, și faptul că acesta ar fi putut presupune că o interesa o făcea să se simtă un pic vinovată. De la sosirea ei la comisariatul central al Mossos d'Esquadra¹ din piața Espanya, enigmaticul Héctor Salgado îi sfidase setea de cunoaștere, iar astăzi, când se aștepta să-l vadă apărând în orice moment, își călcase pe inimă, nepuțând să mai reziste.

Așa că, după o scurtă conversație amabilă, ținând deja o cafea în mâini, reprimându-și cheful de a fuma

și arborând cel mai frumos zâmbet al ei, Leira trecu la subiect. Nu putea sta o jumătate de oră bârfind la bufet.

– Cum este? Mă refer la inspectorul Salgado.

– Nu-l cunoști? A, desigur, ai venit tocmai când el a intrat în concediu.

Ea confirmă.

– Nu știu ce să-ți spun, continuă el. Un tip normal, sau cel puțin așa pare. Zâmbi. Cu argentinienii, nu știu niciodată.

Leire se strădui cât putu să-și ascundă decepția. Ura generalitățile, iar acel individ cu zâmbet amabil tocmai pierduse câteva puncte. El trebuie să fi observat asta, pentru că se strădui să-i ofere o explicație mai precisă.

– Cu vreo două zile înainte de a se petrece tot ce s-a întâmplat ți-aș fi spus că este un bărbat liniștit. Niciodată nu spunea vreun cuvânt pe un ton ridicat. Eficient. Încăpățânat, dar răbdător. Un polițist bun, ce mai... Stil conștiincios, de copoi. Dar dintr-odată, zdrang! I se încețoșează mintea și devine o fiară. Ca să fiu sincer, ne-a lăsat pe toți cu gurile căscate. Ni se face destul de multă reclamă negativă pentru ca, pe deasupra, un inspector să-și piardă cumpătul în așa hal.

În legătură cu acest lucru avea dreptate, își spuse Leire. Profită de pauza colegului ei pentru a insista:

– Ce s-a întâmplat? Am citit ceva în presă, dar...

– S-a întâmplat că a luat-o razna. Nici mai mult, nici mai puțin.

În legătură cu acest lucru, tânărul părea să aibă o părere fermă și neclintită.

– Nimeni nu spune asta cu voce tare, pentru că este inspector și, mă rog, comisarul îl apreciază mult, dar

¹ Poliția autonomă din Catalonia, care face parte din forțele și organele de securitate ale statului spaniol. (n.red.)